

Ambitiös thriller med god träffbild

Bild: Anja Callius | Författaren. Ulf Bergström debuterar som författare med thrillern Hatarna.

Hans Olov Ohlson

06:00 | 2018-04-05 nsd.se

En prickskytt i terrortjänst måste ha siktet exakt inställt för att lyckas utföra det han dyrt sålt sin själ för.

Hos romandebutanten Ulf Bergström är det en del perifert skräp som stör fokuseringen, så han får inte till den perfekta fullträffen. Ändå är det en ruskigt ambitiös thriller, ibland imponerande initierad, vars träffbild rymmer extrem brutalitet, klarsynt samhällskritik och fantasieggande humor.

”Hatarna” är främst en kvartett Afghanistanveteraner, förenade i Svenska Republikanska Armén.

Utomlands har de riskerat sina liv i uppdrag för kung och fosterland. För Pascal Odenberg, gruppens drivande kraft, är det självklart att tjäna fosterlandet, men kungen ..? Aldrig!

Bergström håller inte igen när han låter de hatiska spy ur sig sitt förakt för monarken och hans barn, ”dessa gynnade nollor”.

Stöd har hatarna funnit hos forna författare. August Strindberg ansåg att ”monarkin demoraliserar överallt där den finns” och Vilhelm Moberg skrev i ”Därför är jag republikan” att ”vårt svenska statsskick, den ärftliga monarkin, upphäver jämlikhetsprincipen”.

Kungahatet är drivkraften, men medlen för att nå målet kommer från diverse förmögna personer, som finansierar en kamp de inte förstått vidden av.

Pengarna går till ersättning till Skuggan, en kompetent attentatsman utan betänkligheter.

Genom 520 sidor varvar Bergström på ett skickligt sätt tankar och handlingar hos hatarna, attentatsmannen, Säpos polisinspektör Nina Sandstedt - och kungen.

Att ta del av kungens fiktiva funderingar ger god underhållning, i väntan på dramats fasansfulla kulmen.

När testamenten sedan öppnas framgår det att kungen som ung borde ha varit mer försiktig, i rent preventivt syfte, när han med ”Älvsrabben” besökte Kokosöarna i Indiska oceanen ...

Också andra skelett ramlar ur garderoberna, så testamentsexekutorn får mycket att bena ut.

Maximalt spännande blir det ändå inte. Brutaliteten är för klinisk och avmätt, känslorna för vagt gestaltade – fränsett hatet.

Rent löjeväckande är produktplaceringen. Det är strösslut med varumärken i den detaljerade texten. Närmast parodiskt blir det också med överdrivna uppräkningsor och ett hackigt språk i berättandet, även i många repliker.

Helt fel blir det då den politiska chefredaktören leder nyhetsarbetet på en kvällstidning. Så går det inte till.

Fast slutet gott, allting gott, konstaterar den som delar åsikter med Vilhelm Moberg.

<https://www.nsd.se/nyheter/ambitios-thriller-med-god-traffbild-nm4803047.aspx>